

Els anys del Cranc

Més que vots –que també– Pere Navarro ha perdut alcaldes, regidors, militants i simpatitzants. El PSC s'enfrontava a les pròximes eleccions municipals de 2015 amb sobtades dificultats per confeccionar les llistes. El 'sorpasso' d'ERC –a les europees– en ciutats com Sabadell o Terrassa ha acabat de demostrar que el camí cap a la irrellevància fa vertigen i n'ha precipitat la dimissió. Però aquesta decisió no aturarà un moviment socialista paral·lel, que es constituirà el pròxim 4 de juliol, independentment del que decideixi el Consell Nacional del PSC.

La dimissió de Pere Navarro no era una decisió anunciada. Com a reacció a les eleccions europees arriba tard –dues setmanes i dos dies després de la renúncia de Rubalcaba– i després de declaracions públiques del mateix Navarro en sentit contrari: cinc dies després d'aquells comicis deia que no ho tenia previst, com tampoc convocar un congrés extraordinari del partit, perquè cap de les dues coses “no resol el problema”. La setmana passada, i després d'una “àmplia ronda de converses”, afirma, precisament, que “la millor solució és deixar pas a una nova direcció”, és a dir, dimitir i convocar un congrés extraordinari.

El canvi de parer, segons diverses informacions, s'hauria produït perquè Navarro hauria rebut opinions –qui diu opinions diu pressions– a favor de la seva dimissió per part de membres de l'executiva que haurien estat els seus valedors al XII Congrés del PSC. Les més efectives no haurien estat les més públiques –com la del secretari de Política Municipal, Josep Mayoral, que ho va dir així a la premsa– sinó les de l'entorn més proper (vegeu requadre a les pàgines 13-14).

La majoria del sector oficialista del PSC, els membres de l'executiva, han preferit no pronunciar-se sobre la decisió de Pere Navarro. Només Celestino Corbacho, el president del consell nacional –que s'havia de reunir diumenge

passat per decidir si una gestora ha de dirigir el partit fins al congrés extraordinari— va afirmar que el congrés s’hauria de celebrar abans de l’estiu.

El secretari d’Acció Política, Antoni Balmón, va preferir no fer cap declaració a EL TEMPS sobre la qüestió. L’alcalde de Lleida, el crític Àngel Ros —que també és membre de l’Executiva—, també ha preferit mantenir silenci. Des del mateix PSC s’ha expressat la consigna que, si ho feien, seria a títol particular. El també crític Joan Ignasi Elena sí que va admetre, en una entrevista a RAC1, que li agradaria liderar el partit. L’altre nom que sona, cada cop més com el preferit dels continuistes, seria el de l’alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, Núria Parlón. Per ara la secretaria de Ciutadania i Societat Civil calla.

Salvar els mobles (dels ajuntaments). És simptomàtic que —entre els propers a Navarro— hagi estat Josep Mayoral el primer a reclamar un congrés extraordinari i un “canvi de lideratges”. Ell és secretari de Política Municipal i, probablement, el més conscient de la dificultat que es troben les agrupacions locals per fer llistes electorals de cara a les municipals de 2015. Fins ara Navarro havia aconseguit uns resultats dolents a les eleccions al Parlament de Catalunya, però tenia l’excusa de la primera vegada i l’escassa experiència: no portava ni un any com a primer secretari, va haver de reaccionar a una convocatòria electoral inesperada i venia d’una tendència de resultats a la baixa, molt clara després del primer tripartit (vegeu requadre pàg. 15 i 16). Al capdavant, tot i les inclemències, Navarro només havia perdut 50.000 vots en comparació dels resultats de José Montilla el 2010 (523.000, el 2012, contra 575, el 2010). Un mal resultat que el PSC pensava poder corregir. Però ara les europees han confirmat una davallada que no s’atura i que l’any vinent podria capgirar la imatge de partit municipalista i omnipresent que el PSC ha reivindicat tant. Els 358.000 vots rebuts ara són el registre més baix en vint anys en números absoluts, justament en un període en què creix la participació respecte a eleccions anteriors.

La por de perdre presència al territori provoca malsons a la cúpula socialista. Però la fins ara inconcebible amenaça que ERC els prengui ciutats de l’àrea metropolitana com Terrassa —poble natal de Navarro— o Sabadell causa pànic. I la desfeta total podria arribar amb el nou moviment socialista que es presentarà el 4 de juliol a Barcelona —i al qual amenaçava d’unir-se el moviment Avancem de Joan Ignasi Elena i Núria Ventura.

La sagnia territorial s’havia d’aturar de totes totes.

A paraules crítiques. Els crítics estan llançant senyals d’alarma sobre la desfeta municipal des de fa mesos. L’ex-alcaldessa d’Ulldecona Núria Ventura, especialment. Quan Ventura, Joan Ignasi Elena i Marina Geli van votar diferent que la resta del PSC al

Parlament de Catalunya —el dia que s’aprovava demanar a l’Estat la transferència de la competència per convocar referèndums— ja ho va dir. Al seu costat es manifestava, entre d’altres, en Marc Mur, alcalde de Flix pel PSC. El partit va castigar els tres díscols —els va canviar de lloc en l’hemicicle, els va marginar en les decisions del grup parlamentari i la comissió de garanties del partit els va suspendre cautelarment de tots els càrrecs— i en Marc Mur, a Flix, va estripar el carnet. Com tots els seus regidors. Com havien fet abans companys seus de Berga (Berguedà), Sant Joan de les Abadesses (Ripollès) o Manlleu (Osona).

Núria Lòpez, ex-alcaldessa de Campdevàrol (Ripollès), va aguantar una mica més. Es va donar de baixa el dia que el PSC va votar, amb CiU, per aplanar el camí a Barcelona World, el macroprojecte urbanístic de Salou.

Després de la dimissió de Navarro, explica a EL TEMPS els errors que van provocar la seva baixa i el neguit de molts socialistes als seus municipis: “S’està produint un debat en l’eix nacional i el posicionament del PSC ha sigut d’un seguidisme absolut del PSOE i no de la defensa dels interessos de Catalunya. Els posicionaments més radicals i independentistes arriben com a conseqüència que les reivindicacions nacionals que vam encapçalar nosaltres [el PSC], amb la reforma de l’Estatut d’Autonomia, acaben d’una manera absolutament irrespectuosa amb Catalunya. En canvi, el posicionament del PSC no té en compte aquesta realitat i decideix posicionar-se d’aquells que defensen el contrari i mai no defensaran d’una manera clara i inequívoca Catalunya.”

Per a l’ex-consellera de Salut Marina Geli, aquest és també un dels tres errors del PSC durant l’etapa de Pere Navarro: “En primer lloc, el PSC ha anat perdenent connexió amb la gent que l’ha servit i amb la qual empatitzava —les classes mitjanes i populars—, però això ja venia d’abans de Navarro. El segon element: en l’àmbit nacional no hem fet ni allò que portàvem al programa electoral, que era la consulta o el referèndum, mentrestant s’havien de cercar alternatives sòlides a la independència. El que portàvem al programa electoral ens

Jaume Collboni ha negat que vulgui presentar-se a primer secretari del PSC. Núria Parlón, en canvi, sembla l'opció preferida pels continuistes de l'executiva del partit.

permetia no sortir mai del bloc del catalanisme polític i la gent ha vist que, des dels acords de Granada, hem canviat de manera clara i hem anat sortint a poc a poc d'aquest bloc. La tercera cosa que no hem fet bé, potser la més important, és que formem part d'un partit nascut a la Transició que sumava moltes coses i era útil a la gent. Ara, en canvi, ens han vist al Govern i ens identifiquen amb 'la casta', que hem tingut molt a veure

amb els poders econòmics, la corrupció, etc.”.

Geli conclou que “tot això són motius que tots plegats no vam revisar a temps i cal una refundació, reconstrucció o reescriptura del paper del PSC en tots els àmbits en aquest moment”.

Tota la culpa és de Pere Navarro?

Geli diu a EL TEMPS que les responsabilitats són col·lectives: “Nosaltres, el

sector més catalanista o crític, hem de reconèixer que no és culpa d'un sinó de tots. Nosaltres vam intentar-ho, des de dins. Vam crear Agrupament Socialista, de comú acord amb la direcció: un corrent intern que pogués tenir veu i dir clarament el que pensava. Però després, a les votacions es va veure que no era possible. A partir d'aquí es genera una cosa difícil que no només veu el sector crític, perquè ara és molta més gent. S'ha vist molt clar de cara a les eleccions municipals i ara són els sectors propers a Pere Navarro els que pensen que tenen moltíssimes dificultats per fer llistes arreu de Catalunya –però a Barcelona també– i això ha decantat molts a manifestar-se en aquest sentit: entre ells, el secretari de política municipal, l'alcalde de Granollers, Josep Mayoral, també ha dit que aquest projecte s'ha de reformular com més aviat millor”.

Geli insisteix que “els errors han estat de tots” i, “per això mateix, les coses no s'arreglaran canviant Pere Navarro: substituint una persona per una altra, no canviarà res si no es modifica el projecte polític”.

Un senyor de Terrassa

Diu un dels seus rivals polítics a Terrassa que Pere Navarro era difícil de batre com a alcalde perquè es feia estimar. Tenia un bon tracte en les distàncies curtes, mà esquerra amb els veïns, era afable i es comportava amb espontaneïtat i cintura en els actes de petit format, ja fossin inauguracions, presentacions o festes. Tot allò que un alcalde necessita per ser estimat: una mica de sentit comú a l'hora de gastar els diners, posat de qui sap escoltar i recursos dialèctics per una conversa d'ascensor –o una xerrada fugissera al mig del carrer.

El seu nom va aparèixer a les primeres travesses per substituir José Montilla com ara apareixen el de Núria Parlón, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, o el de Josep Mayoral, alcalde de Granollers, com aquell qui no vol. Algú

hauria filtrat el nom però ningú no sabia dir qui. En aquell moment, tothom sabia que era Miquel Iceta qui manava més al PSC. Ell era qui controlava el partit, una mena d'Alfonso Guerra a la catalana: l'aparell, la *fontaneria*. I els seus alumnes avantatjats eren Antoni Balmón, alcalde de Cornellà, i Daniel Fernández, home fort del PSC al Congrés dels diputats.

Els crítics del partit –dos rondinaires que tothom coneixia– eren Joan Ignasi Elena, ex-alcalde de Vilanova i la Geltrú i líder d'Avançem, i Àngel Ros, alcalde de Lleida i paladí del federalisme de Valentí Almirall. A l'aparell del PSC les diatribes del primer sobre les estructures democràtiques els donaven agror d'estómac i el referent històric del segon els recordava remotament a medicament contra l'acidesa. Només

calia esperar que ells mateixos s'anul·lessin mútuament.

Tal com tenien previst, Pere Navarro va sortir clar guanyador i Balmón i Fernández van seure a dreta i esquerra del primer secretari el dia de desembre de 2011 que va culminar el XII Congrés del partit. El primer, com a secretari d'Acció Política, i el segon, com a secretari d'Organització, tot i que Fernández seria substituït al cap de no gaire temps per Esteve Terrades quan va ser implicat en la trama de corrupció que esquitxava l'alcalde de Sabadell, Manel Bustos. Iceta ni tan sols formava part de l'executiva. Tamboc els més incòmodes dels crítics: Montserrat Tura i Ernest Maragall.

El germà de l'ex-president esdevindria la primera pedra a la sabata de Pere Navarro, però no l'única. Tot es va precipitar quan Artur Mas va convocar eleccions, després de l'11 de Setembre de 2012, amb l'objectiu de celebrar un referèndum sobre el futur

JORDI PLAY

Marina Geli, Joaquim Nadal i Núria López, a favor del moviment socialista que es constituirà el 4 de juliol a Barcelona

L'ex-conseller i ex-portaveu del PSC Joaquim Nadal només vol fer declaracions a EL TEMPS en aquest sentit: “La dimissió és un fracàs col·lectiu i com a fracàs col·lectiu és un fracàs de projecte i d'espai social i polític. Només una renovació en profunditat, sense gaires miraments, i tornant al sentit fundacional del PSC i deixant clar que es dona suport de manera indiscutible al dret a decidir o no servirà de res”.

I també Núria López parla en aquest sentit: “Hauria de canviar la direcció política del partit, però no vull dir els càrrecs del partit, sinó la direcció ideològica –cap a on es dirigeix– el partit. Ara falla en l'àmbit dels drets nacionals però també en l'àmbit dels drets socials. Quan surt en Maurici Lucena i està dient que no hi ha altra manera d'aguantar la crisi que allò que fa Artur Mas, no està donant cap alternativa.

Els socialistes haurien de poder donar una alternativa i no ho fan, segurament perquè la gent que encapçala tot això és gent que tampoc s'ho creu ni són de conviccions socialistes. No intenten explorar altres vies perquè l'economia estigui al servei de les persones i no a l'inrevés. També són diverses les iniciatives que troben el suport del PSC que no responen a les necessitats de la gent i sí a les exigències del mercat. Davant d'això no han de canviar les persones que hi ha al capdavant del partit sinó la direcció ideològica. Han aconseguit que no s'identifiqui amb el partit que era: absolutament catalanista i d'esqueres. I per aquest esbiaix que ha patit el partit, gràcies a la gent que l'ha portat fins aquí, ara estem en la situació que estem”.

López considera que la credibilitat del PSC demana mesures dràstiques: “Per molts canvis que faci és molt complicat que el PSC torni a recuperar la credibilitat necessària. Hi hauria d'haver canvis tan profunds com que hi hagués grup parlamentari propi, però demà mateix. Coses tan radicals com això i no veig que la cosa vagi per aquí. Davant d'això és necessari que tota la gent que estem fora del partit –perquè entre d'altres coses ens han fet fora del partit. Jo vaig participar en l'executiva de Girona, que Juli Fernández va dir d'integració, i us asseguro que era com parlar amb una paret”.

Nou moviment socialista. El 4 de juliol es constitueix a Barcelona una nova platafor- [continua a la pàg. 16 >>>](#)

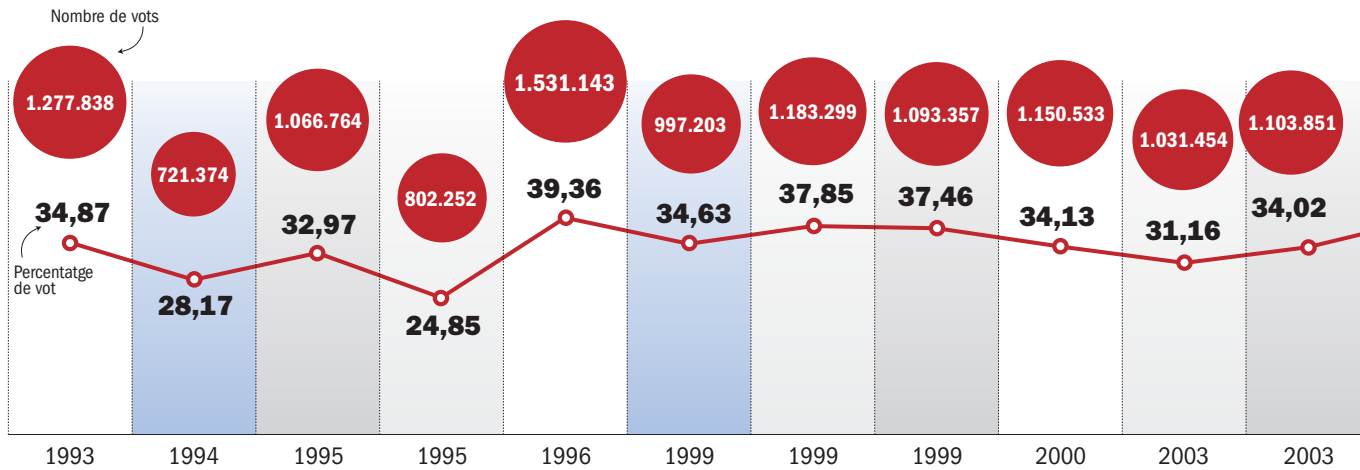
de Catalunya. Navarro, que tot just estava proment unes primàries per triar el candidat a la presidència de la Generalitat, hi va haver de renunciar i presentar-s'hi ell. El programa electoral es va haver de fer a corre-cuita i, en coherència amb el que sempre havia defensat el PSC sobre l'inaprehensible dret a decidir, s'hi va incloure la defensa d'una consulta per decidir l'estatus polític de Catalunya. No devia entrar dins dels seus càlculs que el president Mas voldria complir la seva promesa i la cosa es va enredar.

Navarro va intentar desembolicar el nus pressionant el PSOE per acordar una tercera via impracticable en els anomenats acords de Granada, on els socialistes espanyols apostaven per una reforma federal de la Constitució per resoldre els problemes identitaris de Catalunya –sense gaires concrecions. Navarro, per la seva banda, aplicaria a la promesa de la consulta uns condicionants *sine qua non* també

inviabils: que fos “legal i acordada amb l'Estat”.

Aquell alcalde que, en les distàncies curtes, es guanyava el cor de veïns i veïnes de Terrassa, apareixia ara com el còmplice de Pérez Rubalcaba en taticismes polítics difícils d'explicar i incòmodes de defensar. Els crítics, que al Parlament eren cinc, creixien com bolets arreu del país i ningú no els feia cas. Les eleccions europees es presentaven complicades –i anirien més malament encara. I, per acabar-ho d'adobar, a Terrassa, una senyora de mitjana edat, en la distància més curta possible li retreia una antiga bandera bruta al balcó de l'ajuntament. I Navarro, dolgut per la derrota en camp propi, en feia un gra massa i acusava el procés sobiranista –i tots els seus impulsors– de ser el responsable de la insuportable crispació ambiental que havia transformat una senyora aparentment inofensiva en l'increïble Hulk del Vallès Occidental. A.M.

Evolució electoral del PSC 1993-2014

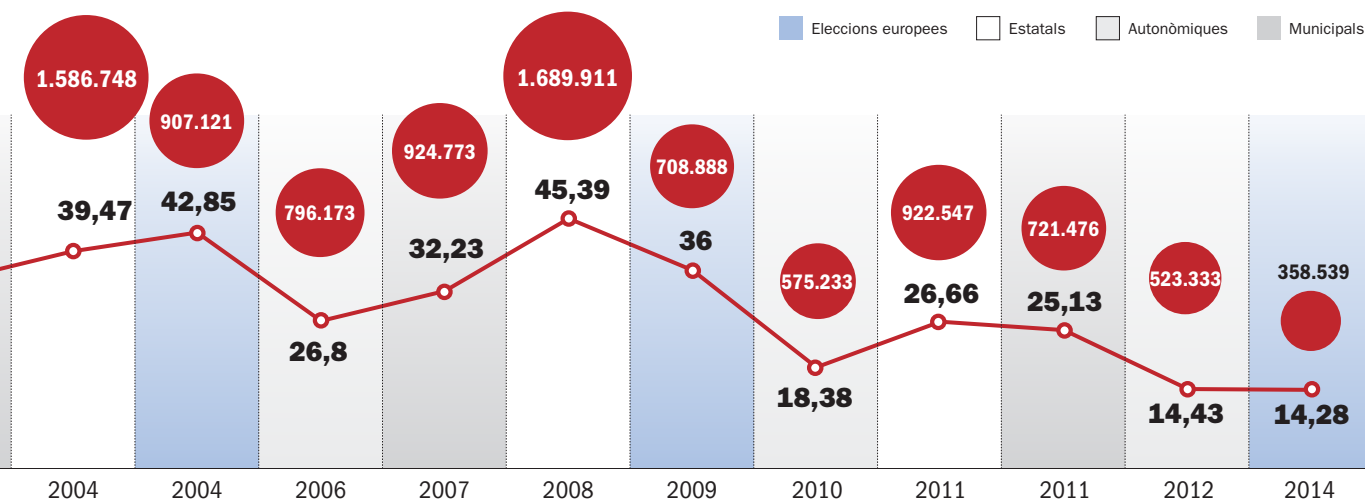
Cap candidat com Zapatero

El PSC ha estat el partit preferit pels catalans a les eleccions espanyoles. Els millors resultats els va obtenir Rodríguez Zapatero (1.689.000 vots davant els 358.000 de les últimes europees). Això ha pogut confondre les executives del PSC a l'hora de fer política al Principat.

La decadència dels resultats electorals del PSC, a Catalunya, comença després de 2003, quan Pasqual Maragall aconsegueix formar Govern amb ERC i Iniciativa –el primer tripartit–, tot i haver quedat segon en nombre de diputats (42). Ironies de la història: aquella nit Maragall havia aconseguit el segon millor resultat de la trajectòria del PSC al Parlament, però estava enfonsat perquè la seva victòria no havia estat prou clara per poder-li passar la mà per la cara al seu rival, Artur Mas –per segona vegada consecutiva CiU aconseguia més escons que el PSC amb menys vots que els socialistes. Diuen que va ser Montilla qui el va animar i li va fer veure que el PSC, amb ERC i Iniciativa podien sumar i fer fora CiU de la Generalitat. El mateix Montilla faria, posteriorment, un segon tripartit tot i haver aconseguit uns resultats força inferiors (235.000 vots menys), marcant ja clarament el camí de baixada. La segona vegada que Montilla es presentaria com a candidat a la presidència, els resultats van ser, aquest cop sí, molt preocupants: els pitjors en quinze anys per al PSC, en números absoluts i en

Rodríguez Zapatero ha estat el líder estatal que ha arrossegat més vots al PSC. Tant el 2004 com el 2008 va superar amb escreix el milió i mig de sufragis a Catalunya

qualsevol mena d'eleccions: 575.233 vots. Només Pere Navarro ha aconseguit superar-lo, tant al Parlament com a les europees, en les dues últimes convocatòries.

Els millors resultats del PSC –en nombre de vots i, sovint, també en percentatges– han estat sempre en convocatòries electorals espanyoles. Qui es va endur la grossa va ser José Luis Rodríguez Zapatero el 2004 (l'endemà de l'11-M d'Atocha) amb més d'un milió i mig de vots i el mateix ZP, quatre anys després, amb un resultat encara més contundent: 1.689.000. En aquell moment, el segon tripartit manava a Catalunya, s'havia aprovat l'Estatut i el PP, que havia organitzat pertot una campanya de signatures en contra, l'havia dut al Tribunal Constitucional. La crisi tot just s'ensumava i Zapatero va ser l'opció majoritària per aturar el PP a Madrid.

D'aquestes victòries del socialisme espanyol –a Catalunya–, com d'altres anteriors de Felipe González, bona part de dirigents del PSC han acabat traient conclusions que ara es demostren errònies. La contundència d'aquestes victòries podia induir a pensar que la prioritat dels seus votants, en bloc, era Espanya més que no pas Catalunya –i que això seria immutable.

És molt significatiu que la segona victòria de Zapatero fos, a Catalunya, encara més potent que la primera –que s'havia produït després de l'atemptat de l'11-M i l'escandalosa i matussera operació del PP per amagar-ne l'autoria. Sembla evident que la reforma de l'Estatut –impulsada pel mateix PSC– havia estat ben rebuda pel seu electorat i que Zapatero havia ensenyat una cara amable de l'Espanya plural que molts havien oblidat.

Posteriorment aquesta proposta de ZP es demostraria de cartó pedra i la proposta federalista més fràgil que l'economia espanyola, la qual cosa provocaria més decepció que res. A Catalunya, i al PSC, la meitat de la població es llançaria del vaixell del federalisme sense por.

Des del moment en què la direcció del PSC i del PSOE opten, amb els acords de Granada, pel federalisme com a solució per al problema català –i com a resposta al procés sobiranista–, al partit català li comencen a sorgir problemes interns i externs –els problemes del PSOE, clarament, són uns altres. Els díscols, els mals resultats a les europees i la crisi territorial /municipal.

Les eleccions municipals esdevenen ara el principal problema del PSC, que

havia fet ostentació de ser un partit municipalista, amb implantació per tot el país i fort a les comarques, a pesar d'una direcció molt radicada a Barcelona i la seva Àrea Metropolitana.

En els moments que els resultats al Parlament de Catalunya no eren bons, com a les eleccions del 1995 (802.000 vots), les agrupacions locals del PSC continuaven sòlides: no només es mantenia amb força Barcelona i tota l'Àrea Metropolitana sinó que s'obtenien 200.000 vots més (1.066.000, el mateix any 1995). Això, és clar, volia dir diputacions provincials i una allau de regidors.

A les municipals de 2007 és quan es comença a percebre un degoteig de vots i càrrecs, però encara s'aconsegueixen 907.000 vots. A les de 2011, la caiguda és sensible: 721.000, la qual cosa vol dir 180.000 menys, la pèrdua de la nau insígnia de la capital, Barcelona, i totes les diputacions. Tot i així, són uns resultats més bons que els del Parlament de l'any abans (140.000 més).

Les eleccions municipals de 2015 són vitals per al PSC. De la mateixa manera que la consolidació dels partits nous es demostra amb una implantació creixent en els municipis, la decadència dels partits consolidats es fa evident en perdre aquesta força.

ve de la pàg. 13 >>> ma que pretén donar aixopluc a noves opcions socialistes, tant d'àmbit local com nacional. El document fundacional està signat per Geli, Nadal i López, entre d'altres. I, abans de la dimissió de Navarro, tothom esperava que s'hi afegissin Elena, Ventura i la resta d'Avancem. Uns dies després es reuniran a Navarcles (Bages) 28 de juny tot d'iniciatives municipals socialistes que no se senten còmodes dins del PSC –i que, previsiblement, confluiran amb els del 4 de juliol.

Marina Geli no creu que els moviments dins del PSC ho puguin aturar: “El Moviment Socialista de Catalunya està format per persones del PSC i persones que ja estan fora i pensen que és una plataforma necessària de cara a l'àmbit local i per recuperar l'àmbit nacional. Ja veurem què passa d'aquí al 4 de juliol, però crec que aquest moviment continua tenint sentit. Com arribarem, si no, a la gent que està a fora o com arribarem a aquests votants que no volen aquest PSC? Crec que això es mourà en paral·lel observant què passa dins del partit”.

Segons Núria López, tot tira endavant: “Aquest espai que, sobretot des del territori, reclamem moltíssim de cara a a les municipals, és fonamental per reconstruir l'espai socialista. Fa unes setmanes, quan vam anar a les europees, molta gent vam tenir seriosos dubtes perquè no ens sentíem representats per cap opció. És necessari que hi hagi una possibilitat d'articular i vehicular tota aquesta gent”.

Hi ha cap possibilitat que aquest moviment acabi confluint amb el PSC? “Jo no dic que, més endavant, a la llarga i a mesura que anem fent coses, pugui

En un any com a primer secretari, Navarro va obtenir 50.000 vots menys que Montilla.

haver-hi coincidències i es pugui arribar a una refundació i un retrobament amb el PSC –diu Núria López–, però tal com estan les coses és molt difícil”.

De moment l'ex-alcalde de Campdevàrol creu que el 4 de juliol és un esperó: “Això que està passant és, entre d'altres coses, pel que pot passar el 4 de juliol amb la gent que ja està cansada de no tenir una identitat política on trobar-nos i poder-nos organitzar. Com sembla que acabarà sent una escissió del PSC, decideixen sacrificar el primer secretari com si tingués la culpa de tot. Hi ha dirigents que no han dimitit ni crec que pensin fer-ho que han fet articles d'opinió dient que sobrava gent dins del PSC. I la resta no ha dit res ni li ha semblat cap bestiesa. Com si no hagués passat res. Doncs això té unes conseqüències.”

Impulsar un nou partit socialista és una traïció per a una persona que hi ha militat, ha estat alcaldessa i ha liderat un moviment crític, #congrésdesdebaix, de cara a l'últim Congrés? “Tampoc crec que sigui tan greu que pugui haver-hi una cosa fora del PSC, absolutament diferenciada i que sigui un nou actor polític en un món on tot canvia tan ràpid i tot evoluciona. Fins i tot quan ara es fan trobades –com això d'Ara és demà que va organitzar Iniciativa– amb el PSC no es compta. Ni tampoc Procés Constituent. Sincerament penso que a la societat ja li importa ben poc el que facin dins o fora del PSC. Arriba un punt que, si no has sabut recol·locar-te, ja no esperis que ningú estigui pendent del que tu facis o deixis de fer. El tema és més greu que si hi ha Pere Navarro o no. Hi ha una societat que pensa que cal un discurs diferent sobre el dret a decidir, molt més tranquil, que afavoreixi la normalització de la situació, que no es crispi. És que han contribuït a la confrontació i nosaltres pensem que el paper dels socialistes ha de ser absolutament diferent del que estan plantejant. Quan no existeix aquest espai, potser s'ha de crear”.

Núria López opina que el temps dirà si el nou moviment esdevé escissió: “Si s'ha de crear un partit polític, ho acabarà sent i si no, no ho serà. Al final els partits polítics són un instrument per canviar la realitat. Si necessitem uns instruments per articular unes voluntats compartides i que estiguin al servei de la gent de Catalunya, es farà”.

Àlex Milian

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. · València

Viva La Libertà

de **Roberto Andò**

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS : 4,40 € De dilluns a dijous i 6€ cap de setmana. <small>(Cal acompanyar el justificant de pagament)</small>	Si ets lector d'EL TEMPS: 5,60€ de dilluns a dijous excepte vespra de festiu i festius.
---	---

VIVA LA LIBERTÀ
CONSERVILLO VALERIO MASTANDREA
 NICOLA BRUNI TEDESCHI MICHELLE CESCON
 PIERA BONAZUTO

**C'È DEL METODO
 NELLA SUA FOLLIA**

UN FILM DI ROBERTO ANDÒ